

သုဝေ

မီးတောက်ဟောင်းကလေး

Old Flame

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

နိဒါန်း (၁)

"ဌား"

သစ်ရွက်ဝါတွေအုပ်ဖွဲ့၍ လွင့်ကြွေမျောသွားတာကိုမြင်တော့ သူမ ထိုသို့ အသံပြုမိသည် ။ လွမ်းစရာကောင်းသောရှုခင်းလေးကို သူမ သဘောကျမိသည် ။ ပြုံးလျက်သားမျက်နှာလေးနှင့် ပြတင်းပေါက်မှာ မေးထောက်ပြီး ငေးနေလိုက်သည် ။

ခဏကြာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရကာ စာကြည့်စားပွဲသို့ သူမ ပြေးလွှားသွားမိသည် ။ စားပွဲပေါ်မှာ ဘောလ်ပင်ညှပ်၍ ပိတ်ထားသော လက်တစ်ဝါးစာ စာအုပ်လေးတစ်အုပ်။ သူမ၏ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေး။

သူမ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒိုင်ယာရီထဲမှာ စာတစ်ပိုဒ်တွေ့ရသည် ။

"မနက်ဖြန်နံနက်ခင်း (၉) နာရီ သူနှင့် တွေ့ရမည်။"

မိုးနှင်းပွင့်ကလေး ခဏဖြစ်ခွင့်ရသလို ငါပျော်သည် "

စာအုပ်ထဲမှ မနက်ဖြန်ဆိုသည် မှာ အပြင်က, ယနေ့ပင်ဖြစ်သည် ။

ကြည့်စမ်း ငါ သိပ်နမောနမဲ့နိုင်လိုက်တာ။ ညက ဒိုင်ယာရီကို သေချာပြန်မသိမ်းထားမိပါလား။ မိချီအဲများ ဖတ်မိသွားသေးလား ၊ ငါ့ကိုတော့ စ, နောက်နေတော့မှာ ပဲ။

သူမ သံသယတစ်ဝက်နှင့် ရှက်စိတ်ဝင်လာမိသည် ။ ဒိုင်ယာရီကို သေချာသိမ်းပြီးမှ ရေချိုးကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ အဝတ်အစားလဲလိုက်

သည် ။ မှန်ရှေ့ ကြာကြာထိုင်လေ့မရှိသော သူမ၊ မှန်ရှေ့ ငါးမိနစ်ထက်ပိုထိုင်တာ အချိန်ဖြုန်းတာပဲဟု ယူဆခဲ့သောသူမ၊ ဒီတစ်ခါ မှန်ရှေ့ နည်းနည်းကြာကြာထိုင်မိတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှိုးတိုးရှုနံ့တန့် ဖြစ်နေရှာသည် ။

"သူနဲ့ တွေ့ပြီးရင် သင်တန်းကို တန်းကူးရမှာ ဆိုတော့"

သူမ တွက်တွက်ချက်ချက်နှင့် ဂီတနုတ်စာရွက်လေးတွေကို ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်သည် ။ ဂီတသင်တန်းပြီးရင် အားကစားခန်းမသွားရမည်ဖြစ်၍ သန့်ရှင်းရေးဝတ်စုံကိုလည်း ထည့်သည် ။

ဘာလိုသေးလဲ စဉ်းစားပြန်သည် ။ အပိုအလိုမရှိ အားလုံးပြည့်စုံပြီဟု စိတ်ချရမှ သူမ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည် ။

သူမအောက်ဆင်းပြီး အိမ်ရှေ့လမ်းရောက်မှ အခုမှ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာသော မိချီအဲက ပြတင်းပေါက်ကနေ လက်လှမ်းပြသည် ။

"ခေးအိစဆွတ် နို့ ခန့်မရဲ တံအိလု"

ဟု လှမ်းအောင်ပြောလိုက်တော့ သူမလည်း ပြုံးရွှင်စွာ ထိုစကားအတိုင်းပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြသေးသည် ။

နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ သူမ ဥယျာဉ်ကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့သည် ။ ဥယျာဉ်ကလေးထဲ မဝင်ခင်မှာ ဘဲ သူမ သတိရသွားသည် ။

"အိုး . . . မေ့တော့မလို့ "

နဖူးကို လက်နှင့် ရိုက်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ပေးမိသည် ။ ရေ

ခဲမုန့်ဝယ်ရဦးမှာ ကို သူမေ့နေသည်။ သူမ ဖိနပ်ဖြူလေးနှင့် ခြေစုံရပ်ပြီး စဉ်းစားမိသေးသည်။ ။ "ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ရေခဲမုန့်စားနေတဲ့ သူပုံစံလေးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသိမ်းထားရမယ်" ဟူ၍။

သူမ အနီးနားကဆိုင်တွေမှာ လိုက်ဝယ်သည်။ ။

"အိုင်းစု အရိမစုကာ"

"မိုးအိုဝက်တရော"

သူမ ရေခဲမုန့်ရှိလားမေးတော့ ဆိုင်ရှင်က မရှိ၊ ကုန်သွားပြီဟု ဖြေသည်။ ။ အနီးကဆိုင်တွေ အကုန်လိုက်မေးတော့သည်။ ။ ထိုသို့သာ ဖြေနေကြသည်။ ။

မနီးမဝေးကဆိုင်တွေဆီလည်း သွားဝယ်ကြည့်ရှာသည်။ ။

"အိုင်းစု အရိမစုကာ"

"အိုင်းစုမိုး အိုဝရိမရှိတ"

တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် လိုက်မေးကြည့်တော့လည်း ရေခဲမုန့်ကုန်သွားပြီ ဟူသည့် အဖြေကိုသာ ကြားရသည်။ ။

သက်ပြင်းလေးခိုးချရင်း သူမ စိတ်ညစ်မိသည်။ ။ ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်။ သည် နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့။ ဟုတ်သားပဲ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရေခဲမုန့်စားတဲ့ သူ အများ ဆုံးနေ့ပဲ။ ငါဝယ်တာ နောက်ကျသွားတာကိုး။ သူမ ထိုသို့တွေးမိပြီး နှုတ်ခမ်းလေး ဆူမိသည်။ ။

တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင်နဲ့အောင် ထပ်ရှာဝယ်ကြည့်သည်။ ။ ကံကြမ္မာက မျက်နှာထားတည်တည်နှင့်။ ။ သူမအတွက် ရေခဲမုန့်လေးတစ်ခုတောင်ချန်မထား။ ။

သူမ နည်းနည်းထက်ပို၍ စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ ။ ငါ ရေခဲမုန့် ဝယ်
ခဲ့မယ်လို့ သေချာပြောခဲ့တာ မပါလာရင် ငါ့ဘက်ကလည်း မကောင်းဘူး
။ သူလည်း စိတ်ခုသွားမှာ ။ ဆက်ရှာကြည့်ပါဦးမယ်လေ။

မနက်ခင်းတစ်ခု၌ ရွက်ကြွေဝါတို့ လွင့်ဝဲနေသော လမ်းကလေးထဲ
ကံတွင် ရေခဲမုန့်ကလေးတစ်ခုကို ခဲရာခဲဆစ် လိုက်ဝယ်နေသော ကောင်
မလေးတစ်ယောက်၏ အဖြစ်အား မြင်ယောင်ကြည့်ကြပါ။

သူမ နာရီကိုငုံ့ကြည့်တော့ (၉) နာရီထိုးဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ ချိန်းထား
သည့် နေရာကိုလည်း နောက်မကျချင်။ ရေခဲမုန့်လည်း လိုချင်မိသည့်
အဖြစ်က မျက်စိလည်း မမှတ်ချင်၊ နှာလည်း ချေချင်သလို ဖြစ်နေပြီ
လား။

တစ်နေရာရောက်တော့ တံခါးပိတ်ထားသော အိမ်တံစက်မြိတ်တစ်
ခု၌ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ကလေးငယ်၏
ဘေးနားမှာ ရေခဲမုန့်လေးတစ်ခု။ အခွံမချွတ်ရသေး။ အရည်မပျော်သေး၊
အိမ်နံရံလေးကို မှီပြီးထောင်ထားသည့် ရေခဲမုန့်လေး။

ကလေးလေးက လက်စွဲ(Piano) လေးတစ်ခုကို ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် တင်
ခင်းထားကာ တီးနေခြင်းဖြစ်သည် ။ တီးလုံးနုတ်တွေမှားကာ သူလိုချင်
သည့် အသံမရဖြစ်နေသည် ။ ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်၊ မျက်နှာကို ပွတ်လို
က်နှင့် ။

ကလေးလေးကို မြင်လိုက်သော သူမအတွက်တော့
ကောင်သောမြင်ခြင်းပါ။ နုတ်မှားနေသောတီးလုံးက သူမအတွက်
အကြားမတော်စရာ ဖြစ်နေသည် ။ အဆင်မပြေသူများ ၊
အခက်ကြုံသူများကို ကူညီပေးချင်စိတ်အမြဲရှိသော သူမ ကလေးလေး
အနားသို့ တရွေ့ရွေ့သွားကာ ထိုင်မိသည် ။

ကလေးလေးက သူမကို ကြည့်သည်။ သူမက ရေခဲမုန့်လေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ ကလေးလေးကို ကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ကလေးလေးက သူတီးလုံးကို ဆက်တီးသည်။ လွဲနေပြန်သည်။ "ဒို" လား၊ "ဆို" လား စမ်းတီးကြည့်ပြန်သည်။ မမှန်ပါ။

ကလေးလေး ဘာသီချင်းကိုတီးနေမှန်း သူမ ရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးဆီက (piano) ကို ခေတ္တတောင်းယူလိုက်သည်။ ကလေးလေးက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပေးသည်။ သူမကလည်း ဒူးကွေးထိုင်၍ (Piano) ကိုတင်ကာ တီးပြလိုက်သည်။ ဂျပန်ပေါ့ပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်၏ (Chorus) တီးလုံးလေးဖြစ်သည်။ သူမတီးတာကို ကလေးလေးက ပြုံးကြည့်နေသည်။ သူမက တေးသွားကို တီးရင်း ကလေးလေးကိုကော ရေခဲမုန့်လေးကိုကော ကြည့်မိသည်။

တေးသွားဆုံးတော့ ကလေးလေးကို (Piano) ပြန်ပေးကာ တီးခိုင်းကြည့်သည်။ ကလေးလေးကလည်း ကျွမ်းကျင်စွာ ပြန်တီးနိုင်သွားသည်။ သူမက ကလေးလေးခေါင်းကိုပွတ်ကာ တော်ကြောင်းချီးကျူးပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

သူမ ခြေလှမ်းလေးငါးလှမ်းပဲ လှမ်းရသေး ကလေးလေးက သူမရှေ့ကပြေးရပ်ကာ တားဆီးလိုက်သည်။

သူမ နားမလည်စွာကြည့်မိတော့ ကလေးလေးက ချစ်စဖွယ်ပြုံးနေပြီး ကလေးလေး၏ လက်က သူ့ကို ရေခဲမုန့်ထိုးပေးနေသည်။

သူမ အံ့သြသွားသလို ပျော်လည်း ပျော်သွားသည်။

သူမ အကြိမ်ကြိမ်ခေါင်းညိတ်ကာ

"အရိဂတိုး . . .အရိဂတိုး ကေါင်မတ်စ် . . ."

ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အထပ်ထပ်ပြောတော့ ကလေးလေးက တဘုတ်ဘုတ်နှင့် အဝေးကို ပြေးထွက်သွားသည်။

ရေခဲမုန့်လေးကိုကြည့်၍ သူမ ရင်ခုန်မိသည်။ သူ့အတွက် ရေခဲမုန့်ရပြီ။ စိတ်ထဲသိပ်ပျော်ရွှင်၍ အခုမှ ခြေလှမ်းတွေလည်း ပေါ့ပါးသွားတော့သည်။ မြူတူးစွာနှင့် ဟိုဘက်လမ်းသို့ ပြေးကူးစဉ်မှာ တော့ .

...

.....

လေထဲလွင့်သွားသော ရေခဲမုန့်လေး

တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသော ကားတစ်စီး . . .

သွေးရည်စက်လက်နှင့် လဲကျသွားသော

ကျောပိုးအိတ်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်

.....

.....

* * *

ရွာချလာတာက

ပကတိအမှား

မိုးနှင်းပွင့်လေး ခဏဖြစ်ခွင့် ရချင်သူ
မည်သူမျှ လက်ခုပ်ဖြူဖြူနဲ့ မခံယူခဲ့တော့

. ။

နိဒါန်း(၂)

(a)လောင်းကစားသမားနှစ်ယောက်

မီးပွိုင့်ကြီးတစ်ခုအနီး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက် လာဂိတ်ထိုးတတ်သည်။ ဂိတ်ထိုးရင်း ကြွေအံ့ပစ်တမ်း ကျားထိုးတမ်း စသဖြင့် အလွယ်တကူ ကစား၍ ရသည့် အရာများကို ကစားခြင်းဖြင့် ဆိုက်ကားသမားတို့ အပန်းဖြေကြသည်။ ထိုအနားသို့ လောင်းကစားသည့် အမှုကို သည်းခြေကြိုက်ဖြစ်နေသော လူနှစ်ယောက်လည်း အမြဲရောက်လာတတ်သည်။

နည်းသည် ဖြစ်စေ၊ များ သည် ဖြစ်စေ သူတို့ ကတော့ ငွေကြေးလေး ပါမှ လောင်းကစား လုပ်ချင်ကြသည်။ သူတို့ သည် ဆိုက်ကားသမားများ နှင့် အတူ လောင်းကစားလုပ်ချင်ကြသည်။ ဆိုက်ကားသမားများ မရှိချိန်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း လောင်းကြပြန်သည်။ လောင်းကြရာတွင် ကြွေအံ့ပစ်၊ ကျားထိုး၊ အန်စာတုံးလှည့်၍ တင်မက လူလစ်ရင် အိတ်ကပ်ထဲမှ ဖဲထုပ်လေးကိုထုတ်ကာ နှစ်ယောက်တည်း ခိုးကစားကြသေးသည်။ အခြားထွေလီကာလီ လောင်းကစားနည်းများ ဖြင့်လည်း ကြုံလျှင်ကြုံသလို ကစားတတ်ကြသည်။

တစ်နေ့ကုန်လည်း အိမ်မပြန်ဘဲ ညနေရောက်မှ သာ ပြန်တက်ကြသည်။

တွေ့သည့် လူကို ဆွဲပြီး လောင်းကစားလုပ်တတ်သောကြောင့် သူတို့

အနားသို့ မည်သူမျှမကပ်ရဲ။ ဆိုက်ကားသမားများ ပင် သူတို့ နှစ်ယောက်ရှိလျှင် မလာကြတော့။ ရပ်ကွက်ထဲက နာမကျန်းဖြစ်နေသော ဒေါ်အေးကြီးကိုလည်း သောကြာနေ့ သေမည်။ စနေနေ့ သေမည် စသဖြင့် လောင်းကြသေးရာ ဒေါ်အေးအိမ်က မိသားစုက ဝိုင်းရိုက်လို့ ထွက်ပြေးရဖူးသည် ။ ဒေါ်အေးကား ကြာသပတေးနေ့တွင် သေ၏။

"ငါတို့ ဒီလောက်လောင်းကစား လုပ်တာတောင် သူ့ကို မမီလောက်သေးဘူး"

"ဘယ်သူ့ကိုလဲ"

"စတုတ္ထမြောက် (Sandwich) မြို့စားကြီး မွန်တေဂူဆိုတဲ့ လူကိုပေါ့ကွာ။ အဲဒီငနဲကြီးက ဖဲရိုက်တာ ဝါသနာအိုးကြီးတဲ့ ။ ဖဲဝိုင်းတည်လိုက်တာနဲ့ မထတော့ဘူးတဲ့ ။ ဗိုက်ဆာရင်တောင် သူတပည့်တစ်ယောက်ကို ထောပတ်သုတ်ထားတဲ့ ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ကြားမှာ အသားနည်းနည်း ညှပ်ပြီး ယူလာခိုင်းတာတဲ့ ။ အဲဒီကနေ (Sandwich) ဆိုတဲ့ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်ဆိုပြီး တွင် တော့တာပဲတဲ့ ။ အဲဒီငနဲကြီး ထွင်ခဲ့တာပေါ့ကွာ"

"အစားတောင်မေ့သည် " ဆိုတဲ့ အထဲကဖြစ်မည်။

"အဲဒီလူကြီး အပေါ့အလေး သွားချင်ရင်ကော ထိုင်ရာကထရဲ့ လား"

"အေး . . .အဲ့ဒါတော့ မသိဘူးကွ"

(Sandwich) မြို့စားကြီးက သူတို့ ထက် ပိုလောင်းကစား လုပ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် သူတို့ သိပ်မကျေနပ်တာတော့ အမှန်။

မြို့စားကြီးလောက် အချိန်မပေးနိုင်သော်လည်း စား၊ အိပ်နှင့် ကျန်းမာရေး အပေါ့အပါးကိစ္စမှ လွဲ၍ သူတို့ သည် လည်း လောင်းကစားမှု၌ သာ အချိန်ကုန်၏။

တစ်နေ့ သူတို့ ထဲကတစ်ယောက် ဘယ်ကနေ ဘယ်လို မှတ်သား
လာသည် မသိ။ လောင်းကစားခြင်း အပြစ်(၆) ပါးကို အလွတ်ကျက်လာ
သည် ။ ပြီးတော့ သူ့ကောင်ကို ရွတ်ပြသည် ။

၁။ နိုင်သောသူသည် ရန်များ သည် ၊ ရန်မီးပွားရသည် ။

၂။ ရှုံးသောသူသည် ဥစ္စာအတွက် ပူပန်ရမည်။ မိသားစု စိတ်ဆင်းရဲရ
မည်။

၃။ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် ပစ္စည်းဥစ္စာဆုတ်ယုတ်သည် ။

၄။ တရားရုံ၌ လောင်းကစားသမား၏ စကားသည် သက်သေအဖြစ်မ
တည်။

၅။ အဆွေခင်ပွန်းတို့ မထိမဲ့မြင်ပြုမည်။

၆။ သားမယားကို လုပ်ကျွေးရန်မစွမ်းသူအဖြစ် သတ်မှတ်ကြမည်။
သားပေးသမီးယူ ပြုလိုသူတို့ သည် လည်း ငြိုငြင်ကြကုန်၏။

"ကဲ . . . ငါတို့ ဒီအပြစ်(၆) ပါးမခံရအောင် ဘယ်လိုလောင်းကြမလဲ"

"လွယ်လွယ်လေးပါကွာ။ ဒါလောဘ၊ ဒေါသတွေကြောင့် ဥစ္စာတွေ
ဆုံးရှုံး ရန်တွေများ ရတာပေါ့။ ငါတို့ က လောင်းရရင် ပြီးတာပဲကိုးကွ။
ဒီတော့ ကြေးလျော့ကစားမယ်။ ညနေကျတော့ ဘယ်သူနိုင်နိုင် လိုက်တို
က်ကြေးပေါ့။ ကဲ . . . ဘယ်လောက်မျှတလဲ"

"အဟား . . . မင်းဉာဏ်ကောင်းတယ်"

ထိုသို့ပင် သူတို့ အကြောင်းပြချက်နှင့်သူတို့ အဆင်ပြေနေသော အ
လောင်းကစားသမားနှစ်ယောက် ရှိလေသည် ။

(b) သူရူး

"ဒါပေါ့ . . . သမီးရယ်။ ဘဝမှာ အောင်မြင်ချင်ရင် အလုပ် တကယ် လုပ်ရမယ်။ ဟုတ်တယ် . . . စာလည်း ဖတ်ရမယ်။ လင်ကွန်းဟာ တော အုပ်ထဲက မီးဖိုလေးဘေးမှာ စာဖတ်ခဲ့ရတဲ့ သူလေး။

ဪ . . . သမီးတို့ အဲဒီတိုင်းပြည်မှာ နှင်းတွေကျနေပြီလား။ မှန်တယ်၊ ရက်စက်မှုကိုရှောင်ရမယ်။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မွေးရမယ်။ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုတဲ့ ။ ကိုယ်ညံ့တဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် ကိုယ်တာဝန်ယူရမယ်။ ရင်ဆိုင်ရဲရမယ်။

ဟုတ်တယ် . . . ။ အများ သုံး အနာဂတ်တွေနဲ့ ဘဝကို ရပ်မပစ်နဲ့ ။ အိပ်မက်ဆိုတာ အိပ်တုန်းမက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြဖို့ ။ ဘာဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်ထားတဲ့ စိတ်ဟာ လူတွေမှာ ပဲရှိတာ။ ဟုတ်တယ်။ ဆင်ခြင်တုံတရားက အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးလွှမ်းမိုးထားတဲ့ ကာလဆိုးထဲမှာ ရောက်နေပေမယ့် တရားကိုရှာရမှာ ပဲ"

အစပထမ နားထောင်ကြည့်လျှင်တော့ စကားလုံးတွေနှင့် ပင် သူ့ကို အသေအထင်ကြီးသွားနိုင်သည် ။ ဟုတ်သလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် အောင်မြင်ရေးကျမ်းတွေရေးသည့် စာရေးဆရာကြီးဟု မှတ်ကာ ကိုးကွယ်ချင်စိတ်လည်း ပေါက်သွားနိုင်သည် ။

သူက ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် စကားပြောနေခြင်းဖြစ်သည် ။

သူ့အပြောကို ကြည့်ရတာ ပြည်ပရောက်သမီးလေးနှင့် ပြောနေသည့် ပုံပါ။ သူ့သမီးလေးကို သတိတရားကပ်ဖို့ မှာ ကြားနေပုံ၊ ဘဝဒဿနတွေ ချပြနေပုံ။ အောင်မြင်ရေးလမ်းတွေညွှန်ပြကာ ချစ်ပြနေပုံတို့ ကို စကားထဲမှာ မြင်ရသည် ။

သို့သော် သူ့စကားကို နာရီဝက်လောက် ဆက်နားထောင်ရင်တော့ စကားထဲက ဇာတိပြလာတာကို ကြားရပါလိမ့်မယ်။

"ဘာ . . . သမီးဗိုက်ဆာလို့ ဟုတ်လား။ ဒါများ သမီးရယ် ခြင်ဆေးခွေတွေ ကြော်စားလိုက်ပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ် ကြမ်းတိုက်ဝတ်ကို ဟင်းချိုလုပ်သောက်လေ။ ဪ . . . စင်ကာပူမှာ ဗိုက်ပူနေတဲ့ ဆင်ကြီးရှိတယ် ဟုတ်လား။ အေး . . . ဖေဖေလည်း အားရင် လာစီးဦးမယ်။

ဧရာဝတီမြစ်က ပန်းနာရင်ကြပ်ဖြစ်နေတာပါ . . . သမီးရဲ့ ။ ဪ . . . ရပါတယ် သမီးရယ်၊ အဖေက မဟုတ်လည်း ထဘီတန်းအောက် ဝင်အိပ်နေကျပဲ။ နေပါစေ . . . နေပါစေ . . . အမေရိကန်ကနေ သနပ်ခါးတုံးတွေ ဝယ်မလာပါနဲ့ "

စသဖြင့် သူ့စကားတွေက ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ကျိုးကြောင်းတလွဲတွေ ဖြစ်နေတော့သည် ။

ထို့ကြောင့် အားလုံးက သူ့ကို စိတ္တဇေဝဒနာရှင်အဖြစ် သက်မှတ်လိုက်ကြသည် ။

သူသည် စမတ်ကျကျ အဆင့်မြင့်မြင့် ဝတ်စားတတ်သေးသည် ။ အရူးထဲတွင် သူ့လောက်ခန့်ညားတာ မရှိတော့။

သူ ဘာကြောင့် ရူးသလဲဆိုတော့ လူတွေ သေချာမသိကြပါ။ နိုင်ငံခြားထွက်သွားသော သမီးလေးနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခြင်းကြောင့် (သို့) သမီးလေးက နိုင်ငံခြားမှာ တစ်အိုးတစ်အိမ်ထူထောင်ကာ ပြန်မလာတော့သောကြောင့် (သို့) သူ့သမီးလေးသည် တိုင်းတစ်ပါးတွင် ဖိအားဒဏ်မခံနိုင်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားခြင်းကြောင့် စသဖြင့် သည့် ထက်ဆိုးသည့် အရာများ နှင့် လည်း ခန့်မှန်းကာ ပြောဆိုနေကြသည် ။

လူသားဆန်စွာ ဝင်ခံစားကြည့်ရလျှင် သူ့အဖြစ်သည် အလွန် နာကျင် စရာကောင်းလှပါသည်။ ။

* * *

(င)ကားတစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်း

ကားတစ်ပိုင်း၊ လူတစ်ပိုင်းဆို၍ သူ့ခြေထောက်က ဘီးလုံးကြီး ဖြစ်နေခြင်းဟု တော့ မထင်လိုက်ပါနှင့် ။ သူသည် လူသားစစ်စစ်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ သူငါးနှစ်သားကတည်းက ကားတစ်စီးကို လိုချင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သူ ဆယ့်ငါးနှစ်သားအရွယ် ဆယ်တန်းရောက်မှ သူ့ဖခင်က စက်ဘီးစုတ်လေး ဝယ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ လက်တွေ့ဘဝနှင့် မျှော်လင့်ရာစိတ်ကူးက မြေနဲ့ မိုးလို တော်တော်ဝေးကွာခဲ့ပေမယ့် သူ "ကား" ရူးသည့်စိတ်က မပျောက်ခဲ့ပါ။

သို့နှင့် သူ့အသက်(၃၀) ရောက်တော့ တက္ကစီစုတ်ကလေးတစ်စီးကို စပေါ်ငွေပေး၍ ငှားမောင်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ရန်ကုန်မြို့၏ အကောင်းဆုံးတက္ကစီသမားဟု ကြွေးကြော်ထားသေးသည်။ တကယ်လည်း ရန်ကုန်မြို့တော်၏ လမ်းကြီးလမ်းငယ် အဝင်အထွက်အားလုံးကို သူ ညက်နေအောင် ကျွမ်းကျင်ရှာပါသည်။ ။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အထက်တန်းအကျဆုံး Formula-One ကားမျိုးကိုလည်း မောင်းချင်ပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်ချင်စိတ်လည်း တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ။

"ပထမဆုံးကားပြိုင်ပွဲကို ၁၈၇၅ ခုနှစ်က ပြင်သစ်မှာ စခဲ့တာကွ။ "ပါရီ" ကနေ" ဘော်ဒိုး" ကို အသွားအပြန်ပြိုင်မောင်းခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းက အနိုင်ရခဲ့တဲ့ သူနာမည်က ဘာပါလိမ့်။ ကျွတ် . . .ဦးနှောက်ဖျားလေးတင် မေ့နေတာ"

ထိုသို့ သူမှတ်သားထားသည့် ကားပြိုင်ပွဲအကြောင်းတွေလည်း ကြုံ
တဲ့ သူတိုင်းကို ပြောချင်ရှာသည်။ သူက ကားကို မယားလိုကော၊ သား
လိုကော ချစ်ပြီး လူလိုပေါင်းသူဖြစ်သည်။

ကားပွဲစားတန်းများ သူရောက်လျှင် ပွဲတွေပျက်တော့သည်။

"ကားက အင်ဂျင်ကျနေတာဗျ"

"အင်ဂျင်ကျတယ်လို့ မပြောရဘူး။ ဇရာထောက်နေပြီလို့ ပြောရတယ်"

"ကားက အခုတလော ဘီးခဏခဏ ပေါက်တယ်ဗျာ"

"အဲဒါကို ကားစိတ်ကောက်တယ်လို့ ခေါ်တယ်"

"ကားက မီးခိုးတွေလိုက်ပြီး ဘာသံတွေထွက်နေမှန်း မသိဘူး"

"အဲဒါ မတည့်စာတွေစားလို့ ဖြစ်တာဗျ"

ထိုသို့ ကား၏ ချွတ်ယွင်းချက်တွေကို လူတွေဖြစ်တတ်သည့် ရောဂါ
များ နှင့် ယှဉ်ပြောတတ်သည်။ သူ့ကားမှာ လည်း တစ်နေ့ကို ငါးခါ
လောက် ထိုးရပ်ရပ်သွားတတ်ပြီး မူလီများကိုလည်း မကြာခဏ ပြန်ကြ
ပ်ပေးရလောက်အောင် ဂျူန်းဂျူန်းကျနေပါသည်။

သို့သော် အားလုံးလက်ခံရမည့် အချက်မှာ သူသည် စေတနာကောင်း
သည်။ သဘောကောင်းသည်။ ခရီးသည် ကို အချိန်အလေအလွင့် မရှိ
စေဘဲ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်သည်။ လမ်းကျွမ်းသည်။ မတော်လောဘကင်း
ကာ ဈေးမှန်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို တော်တော်များများက ရန်ကုန်မြို့
၏ အကောင်းဆုံးတက္ကစီသမားဟု ခေါ်ကြသည်။

သူသည် ဆေးပေါလိပ်ကို သိပ်ကြိုက်၍ တိမ်လွှာမို့မို့လွင် သီချင်းကို

လည်း အလွန်နှစ်သက်လေသည်။ ။

* * *

(d) ခိုးဆိုးဓားပြများ

သူတို့ လေးယောက် ထောင်ထဲမှာ ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။ တစ်ယောက်က ပန်းချီကားခိုးမှုနှင့် ဖြစ်သည်။ ။ ပြခန်းက (၁၀) သိန်းဟု ဈေးကပ်ထားသည့် ပန်းချီကားကြီးကို ခပ်တည်တည်နှင့် ခိုးကာ ခိုးပြီးမှ ဘယ်ပြန်ရောင်းစားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် အဖမ်းခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

တစ်ယောက်က ကားတိုက်မှုနှင့် ဖြစ်သည်။ ။ ကားက သူ့ဝင်တိုက်တာလည်း မဟုတ်သလို သူကလည်း ကားကို ဝင်တိုက်တာမဟုတ်ပေ။ ကားက နွားကို တိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ။ နွားကို လမ်းမပေါ်လွှတ်ကျောင်းမှုနှင့် သူ ထောင်ကျခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဘောလုံးပွဲ လောင်းကစားခိုင်လုပ်သည့် အမှုနှင့် ဖြစ်သည်။ ။ မန်ယူနှင့် ဘာစီ ချန်ပီယံလိဂ်ဖိုင်နယ်ညက ပွဲအလာကို သူထိုင်စောင့်နေခဲ့သည်။ ။ ပွဲလာခါနီးကျမှ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ။

လူတွေ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်နှင့် အတူတူကြည့်ကြသော်လည်း "ရဲလာပြီ" ဟူသည့် အသံကြားတော့ အားလုံးပြေးကုန်ကြသည်။ ။ ရေအိုးစင်နားမှာ အိပ်ပျော်နေသည့် သူသာ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် အဖမ်းခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ကတော့ လူသတ်မှုဖြစ်သည်။ ။

တောင်တွင်းထဲမှာ လူရှိသေ၊ အနုရိုသေခံရသောအမှုမှာ ထိုလူသတ်မှုပင်ဖြစ်သည်။ ။ သူကလည်း နယ်နယ်ရရတော့မဟုတ်။ နှစ်လောင်းပြိုင်သတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သေချာ ဂ,ဃ,န,ဏ မသိသူတွေကတော့ သူကို ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် အထင်ကြီးကြသည်။ ။

တကယ်တော့ သူက မတက်တခေါက် လက်နက်မှောင်ခိုသမားတစ်ယောက်သာ။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ လက်နက်အရောင်းအဝယ်လုပ်ရင်း ကျည်ဆန် မပါဘူးထင်၍ ပစ်ကြည့်ရာ ရှေ့ကလူ ထိပ်ပွင့်ပြီး ကြွသွားတော့သည်။ ။

ဒါကိုမြင်သည့် တခြားတစ်ယောက်လည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ပြေးရာ လှေကားပေါ်က ချော်ကျ၊ သံမိတ်လင်းနှင့် ရိုက်ပြီး ဦးနှောက်ပွင့် သေသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဒါကို သူက လက်နက်သုံး၍ သတ်မှု၊ ကန်ကျောက်၍ သတ်မှု စသဖြင့် နာမည်ကြီးခဲ့သေးသည်။ ။ ထိုအချိန်အဝါကြီးသော လူသတ်မှုကြောင့် သူတို့ လေးယောက်တွင် သူသည် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

သူတို့ ထောင်ကအသီးသီးလွတ်လာတော့ နောက်အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် တိုးလာသည်။ ။

ထိုအဖွဲ့ဝင်မှာ တော့ ပွဲရုံတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း မလောက်ငှသဖြင့် ဂုန်နီအိတ်အစုတ်လေးတွေ ခိုးရောင်းရာ သူဌေးက သိသွားသဖြင့် ထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"လူကောင်းလုပ်ခဲ့တာကြာပြီ၊ တစ်ခါမှ ထမင်းဆီရွဲ့ရွဲ့ မစားရသေးဘူး။ လူဆိုးလုပ်ရင် ဘယ်နှယ်နေရမလဲမသိ။ အင်း . . . ပွပေါက်တိုးရင် တစ်ချီတည်း မိလျံနာဖြစ်သွားနိုင်တယ်"

ဟု တွေးမိကာ ဉာဏ်နည်းစွာဖြင့် လူဆိုးလုပ်တော့သည်။ ။

ခုနကလေးယောက်နှင့် ပေါင်းမိသောအခါ အဖွဲ့သည် အင်အားအ

တော်အတန် ထောင့်တင်းသွားသည် ။

သူတို့ သည် ခိုး၍ လုယက်၍ အဆက်အသွယ်ကောင်းပါက မှောင်ခို
ပစ္စည်းလေးရောင်းဝယ်၍ နှင့် လည်ပတ်နေကြသည် ။ သို့သော် အဖွဲ့တွ
င် ပညာတတ်တစ်ယောက်မှ မပါပေ။

ခြောက်တန်းနှင့် ကျောင်းထွက်ထားသော နှစ်လောင်းပြိုင် လူသတ်
သမားကြီးက ဦးဆောင်နေသဖြင့် အမြဲတမ်း တလွဲတချော်ဖြစ်နေသည်
။ အဆင်ပြေသည့် အခါ ပြေသော်လည်း အမြဲတစေ ကတောက်ကဆနှင့်
အူကြောင်ကြောင်သာ နိုင်နေခဲ့သည် ။

လူဆိုးတွေက သူတို့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကို "ဆရာကြီး" ဟု ခေါ်ကြ
လေသည် ။

* * *